

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: NM-7Csp/59/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517203116
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Júlia Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2023:3517203116.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín pred sudkyňou JUDr. Júliou Prikrylovou v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XXX, zastúpeného: AK-KRUPA s.r.o., IČO: 36 859 435, so sídlom Hurbanova 1, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, a Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 865 281, so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 810 11 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 315,15 EUR od 24.01.2017 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania v prvej inštancii v rozsahu 100 %.
- III. Žalovanému sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podaním doručeným súdu dňa 20.03.2017 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 315,15 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 315,15 od 24.01.2017 do zaplatenia a náhradou trov konania. Návrh odôvodnil tým, že na základe zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXX zo dňa 02.12.2013 mal žalovaný poskytnúť žalobcovi istinu vo výške 360,- EUR. Túto sa žalobca zaviazal zaplatiť v 42 mesačných splátkach po 19,29 EUR. Zmluvou o úvere sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanému celkom sumu 810,18 EUR. Zmluvne dohodnutá RPMN bola vo výške 69,83 %, ročná úroková sadzba 70,02 %, priemerná hodnota RPMN 45,94 EUR, poskytnutá čiastka revolvingu 189,81 EUR, celková čiastka, ktorú mal žalobca žalovanému zaplatiť za poskytnutie úveru 462,96 EUR, predpokladaná RPMN po poskytnutí úveru 70,02 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,25 %. Žalobca má za to, že predmetná úverová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, a teda požíva ochranu, na ktorú sa vzťahujú predpisy o ochrane spotrebiteľa. Podľa žalobcu v zmluve o úvere absentuje údaj o konečnej splatnosti, rozdelenie splátok na istinu, úrok a iné poplatky, adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti. V úverovej zmluve je inkorporovaná Dohoda o poskytnutí služby (ďalej aj ako „Dohoda“), ktorá spočívala v možnosti odkladu troch akýchkoľvek splátok úveru a záväzok žalobcu zaplatiť za poskytnutie služby odplatu 51,74 EUR v prípade úveru. Odplata za poskytnutie služieb obsiahnutých v Dohode sa stala splatnou dňa, kedy bol žalobcovi poskytnutý úver. Žalobca zaplatiť žalovanému v splátkach úveru sumu 675,15 EUR pozostávajúcu z istiny 360,- EUR a zmluvných úrokov 315,15 EUR. Je teda zrejmé, že žalobca platil poskytnutý úver riadne pravidelnými mesačnými splátkami od uzatvorenia úverovej zmluvy a žalovaný plnenie prijímal. Zmluva o úvere však neobsahuje zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. úverová zmluva je s ustanoveniami v rozpore. Dňa 09.01.2017 žalobca

prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu elektronicky vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak žalovaný napriek výzve bezdôvodné obohatenie nevydal. Žalobca má za to, že úroková sadzba 70,02 % dohodnutá v úverovej zmluve výrazne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia zmluvy o úvere, teda ide o neplatný právny úkon. Výšku úrokovej sadzby je teda potrebné vnímať ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, a preto sa poskytnutý úver považuje v zmysle § 9 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Danú situáciu vysokej úrokovej sadzby podľa žalobcu súdy Slovenskej republiky označujú za neprijateľnú a v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný v zmluve o úvere uviedol RPMN 69,83 % a úrokovú sadzbu 70,02 %, pričom hodnota úrokovej sadzby nemôže byť nižšia ako hodnota RPMN. V úverovej zmluve ďalej absentuje rozdelenie splátok na istinu, úroky a iné poplatky a ich jednotlivé výšky, pričom takéto uvedenie je povinnosťou veriteľa a preto to nie je možné považovať za uvedenie podstatnej náležitosti úverovej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. V úverovej zmluve taktiež absentuje doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti a taktiež adresa žalovaného (veriteľa) na podanie reklamácie a sťažnosti. Preto je možné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Je teda preukázané, že obohatenie žalovaného, ktoré predstavuje rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru 360,- EUR a celkovou čiastkou, ktorú doposiaľ žalobca zaplatil 675,15 EUR, t. j. v sume 315,15 EUR, je získané prijímaním mesačného plnenia bez právneho dôvodu, čím sú naplnené znaky bezdôvodného obohatenia žalovaného. Okrem toho podľa žalobcu obsahuje zmluva o úvere ďalšie nedostatky, ako neplatnosť dojednania revolvingu v rozpore so zásadou dobrých mravov, neplatnosť Dohody o poskytovaní služieb.

2. Tunajší súd vydal platobný rozkaz č. k. 7Csp/59/2017 - 15 zo dňa 08.06.2017, ktorým vyhovel žalobnému návrhu žalobcu v celom rozsahu. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný dňa 06.09.2017 kvalifikovaný odpor. Žalovaný v podanom odpore proti platobnému rozkazu tvrdí, že popiera skutkové a právne dôvody. Na základe ktorých sa žalobca domáha zaplata sumy 315,15 EUR s príslušenstvom. Žalobca v žalobe tvrdil, že došlo k porušeniu informačnej povinnosti žalovaného ako veriteľa z dôvodu neposkytnutia Štandardných európskych informácií o spotrebiteľských úveroch pred uzatvorením úverovej zmluvy, avšak žalovaný tvrdí, že takýto formulár žalobcovi poskytol, o čom svedčí i žalobcom podpísaný na tomto formulári. Žalovaný ďalej nepovažuje výšku úrokovej sadzby za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko úverová zmluva sa má riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré tento neupravuje, Občianskym zákonníkom. Režim úverových zmlúv upravuje Obchodný zákonník. Zásada zákazu retroaktivity spôsobuje, že z každej normy robí normu pôsobiacu iba do budúcnosti, avšak pokiaľ chce zákonodarca, aby norma pôsobila do minulosti, musí tak učiniť dostatočne jasným spôsobom, ideálne zavedením nového mechanizmu uplatnenia týchto práv. Preto má žalovaný za to, že pokiaľ pre ustanovenia chýba časová pôsobnosť, ustanovenie článku XIV zákona č. 102/2014 Z. z. sa použije iba na vzťahy, ktoré vznikli najskeôr 01.04.2015. Výška úrokov pre úverovú zmluvu v čase jej uzatvorenia je upravená v § 502 Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ďalej zákona č. 129/2010 Z. z. a v otázkach nimi neupravených Občianskeho zákonníka. Žalovaný dáva do pozornosti súdu ustanovenia § 502 Obchodného zákonníka. Zákonodarca v čase uzatvorenia úverovej zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba ročnú úrokovú sadzbu. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne – banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže bol tam ďalší rad položiek. Odplata vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky), pričom táto nebola podstatne prevýšená. Priemerná odplata bola v tom čase na finančnom trhu vo výške 45,94 %, pričom za podstatné prevýšenie by bolo možné považovať odklon od nej o 25 – 30 %. Žalovaný popiera, že výška RPMN nesmie byť nižšia ako ročná úroková sadzba, nakoľko údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu č. 129/2010 Z. z., do ktorého je premietnutý aj údaj o úrokovej sadzbe. Žalovaný rozporu tvrdenie žalobcu, že v zmluve chýba údaj o rozdelení splátok, termíne konečnej splatnosti a adresa veriteľa na podanie reklamácie, nakoľko v zmluve je uvedené, že jej neoddeliteľnú časť tvoria zmluvné dojednania ako aj prílohy. Zákonodarca podľa žalobcu termínom konečnej splatnosti nepovažuje iba konkrétny „dátum“, ale pojednáva o slove „termín“, t. j. vymedzenie času, v ktorom treba niečo splniť, lehota. Úverová zmluva teda obsahuje termín konečnej splatnosti, a to určením podľa splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu splátok, pričom dátum splatnosti poslednej splátky je uvedený v oznámení o schválení úveru, a je teda i termínom konečnej splatnosti. Termín konečnej splatnosti je teda vymedzením splatnosťou poslednej splátky. Úverová zmluva zároveň má obsahovať i počet výšky a termín splátok, nakoľko je v zmluve uvedené, že počet je 42, výška

mesačnej splátky 19,29 ERU a splatnosť k 3. dňu v mesiaci. Žalovaný navrhol platobný rozkaz zrušiť, žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania žalovanému.

3. Tunajší súd vydal uznesenie č. k. 7Csp/59/2017 - 25 zo dňa 19.09.2017, ktorým zrušil vydaný platobný rozkaz tunajšieho súdu č. k. 7Csp/59/2017 – 15 zo dňa 08.06.2017.

4. Dňa 19.01.2018 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil súdu svoje vyjadrenie k odporu žalovaného proti platobnému rozkazu. V Zmluve nie je uvedený spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. Žalovaný v Odpore uvádza: „Ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. sú výsledkom implementácie vyššie spomínanej smernice Rady 2008/48“ Podľa ust. čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ je smernica „záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom.“ Vyššie uvedený výrok Žalovaného „výsledkom implementácie vyššie spomínanej smernice“ nemá oporu v právnom poriadku EÚ, nakoľko členské štáty sú povinné všeobecne záväzným právnym predpisom smernicu do vnútroštátneho poriadku transponovať tak, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou, pričom samotné členské štáty majú možnosť voľby, ako dosiahnu daný cieľ – v tomto prípade ochranu spotrebiteľa, čo potvrdil aj SD EÚ v rozhodnutí Royer 48/75. Členské štáty sa tak môžu za účelom dosiahnutia najlepšieho výsledku smernice odchyliť od samotného znenia smernice a zaviesť v súlade so všeobecnou zásadou únieového práva prísnejšiu vnútroštátnu právnu úpravu. Toto potvrdil aj SD EÚ v rozhodnutí Verbonck, C -28/99 ako aj v rozhodnutí Garage Molenheide, C-286/94, C-340 a 401/95, C-47/96. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch: „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“ Jazykovým ako aj teleologickým výkladom citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch dospievame jednoznačne k záveru, že základnou obsahovou náležitosťou vyžadovanou zákonodarcom je vyčíslenie, aká časť každej splátky pripadá na istinu, aká na úroky resp. poplatky. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 28.06.2016, sp. zn. 5Co/214/2016: „Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana) potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami "výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie toho, aká časť každej splátky pripadá na istinu, aká na úroky a na prípadné poplatky (u každej takejto čiastkovej položky osobitne). Preto nemôže stačiť, ak je v zmluve uvedená len celková výška splátky 1,25 eur, resp. 34,13 eur pozostávajúca z istiny, úrokov a poplatkov, ale mala by byť v nej oddelene uvedená výška splátky istiny, výška splátky úroku a výška splátky poplatkov (teda aká časť takto určenej splátky bude pripadať na splácanie istiny, aká časť na splácanie úrokov a aká časť na splácanie prípadných poplatkov).“ alebo tiež na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 25.06.2014, sp. zn. 6Co/523/2014 „Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a taktiež konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, možno dospieť len k tomu záveru, že takéto náležitosti sú obligatónnymi (povinnými) náležitosťami s následkom v podobe považovania poskytnutého úveru za úver bezúročný a bez poplatkov. Účelu úpravy spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý každý z údajov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených položiek teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom. Uvedený účel nespĺňa zmluva, ktorá neobsahuje aj vyčíslenie výšky splátok istiny, výšky splátok úrokov a výšky splátok iných poplatkov (u každej takejto čiastkovej položky). Len takýto výklad požiadavky zákona spĺňa účel spotrebiteľského práva. Na základe uvedeného preto správne okresný súd dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, ako to vyžaduje ust. § 4 ods.2 zák. o spotrebiteľských úveroch, a preto je možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.“ Žalovaný v Odpore uvádza: „v prípade predmetnej zmluvy termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi“ Zákonná náležitosť Zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 a nasl. Zákona o spotrebiteľských úveroch by údajne podľa vyššie uvedených tvrdení Žalovaného mala byť splnená tým, že sa nachádza v nepodpísaných zmluvných dojednaniach prípadne by mala

vyplývať z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Košice 6Co/396/2014: „Obchodný zákonník v ust. § 273 ods. 1 uvádza, že časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“), vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné Žalovaný poukazuje v Odpore na Oznámenie o veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 02.12.2013, pričom tento dátum je zhodný s dátumom uvedeným na samotnej Zmluve pri podpise Žalovaného. Žalobca Zmluvu podpísal dňa 27.11.2013. Z uvedených skutočností je teda evidentné, že Žalovaným spomínané dokumenty, ktoré majú byť súčasťou Zmluvy a ktoré majú obsahovať termín konečnej splatnosti, boli zaslané Žalobcovi až dodatočne po podpise samotnej Zmluvy Žalobcom. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 4S/48/2014: „Tým, že Zmluva o pôžičke neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, t. j. konkrétne termíny jednotlivých splátok, výšku istiny, úrokov a iných poplatkov a obsahuje len výšku jednotlivých splátok, počet splátok a termín konečnej splatnosti s tým, že ďalšie údaje sú obsiahnuté v splátkovom kalendári, ktorý bol spotrebiteľovi preukázateľne doručený až po podpise zmluvy o úvere, aj podľa názoru súdu je takáto obchodná praktika neprípustná a odporujúca čestnej obchodnej praxi. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že uvedené informácie boli obsahom samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj splátkového kalendára, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Je neprípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy s spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktoré zmluva pod sankciou neplatnosti, resp. pod sankciou straty práv veriteľa na úroky a poplatky musí obsahovať, boli spotrebiteľovi len dodatočne po podpise zmluvy doručované poštou a zároveň vyhlasované za neoddeliteľnú súčasť zmluvy bez toho, aby bol k tomu potrebný písomný súhlas druhej zmluvnej strany. Takýto postup je v rozpore aj s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka.“ Žalovaný v Odpore pri absencii údaju v Zmluve o adrese veriteľa na podávanie sťažností a reklamácií poukazuje na údajné splnenie zákonnej povinnosti prostr. čl. 12 ods. 1 nepodpísaných Zmluvných dojednaní. Ďalej Žalovaný v Odpore uvádza “Tvrdenie Žalobcu o tom, že výsledná RPMN nesmie byť nižšia ako ročná úroková sadzba, popierame, nakoľko údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného vzorca...” Podľa ust. § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch: „celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,“ S vyššie uvedeným účelovým tvrdením Žalovaného nesúhlasíme, nakoľko v Zmluve je uvedená úroková sadzba vo výške 70,02% a RPMN vo výške 69,83%, ročná úroková sadzba je teda vyššia ako údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, čo s poukazom na ust. § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je matematicky možné, už len z dôvodu, že do údaja o RPMN je zarátaný aj úrok. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Žilina 10Co/672/2014 „V hodnote RPMN za úver sú zahrnuté všetky náklady spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom. Jednou z položiek týchto nákladov je úrok za poskytnutý úver, ktorého percentuálnym vyjadrením je úroková sadzba. Okrem úroku môžu medzi náklady úveru patriť rôzne poplatky (napríklad za poskytnutie úveru, za správu účtu), poisťenie úveru a podobne. Je zrejmé, že pokiaľ sa v zmluve uvádza hodnota úrokovej sadzby úveru, hodnota RPMN za úver nemôže byť od nej nižšia“ Zároveň si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Trnava 10Co/672/2014: „V hodnote RPMN za úver sú zahrnuté všetky náklady spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom. Jednou z položiek týchto nákladov je úrok za poskytnutý úver, ktorého percentuálnym vyjadrením je úroková sadzba. Okrem úroku môžu medzi náklady úveru patriť rôzne poplatky (napríklad za poskytnutie úveru, za správu účtu), poisťenie úveru a podobne. Je zrejmé, že pokiaľ sa v zmluve uvádza hodnota úrokovej sadzby úveru, hodnota RPMN za úver nemôže byť od nej nižšia; môže byť minimálne rovnaká. Z vyššie uvedených údajov bodu 6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere zmluvy o (revolvingovom) úvere zo dňa 30.4.2009 však vyplýva, že RPMN za úver (61,32 %) je nižšia, než úroková sadzba úveru (64,18 %), čo pri správnosti oboch údajov nie je možné. Buď je nesprávna hodnota RPMN za úver alebo ročnej úrokovej sadzby úveru.“ Zároveň si dovoľujeme poukázať na skutočnosť, že Žalobca od Žalovaného z dôvodu zaúčtovania poplatku za uzatvorenie dohody o poskytovaní služieb inkorporovanej vo formulárovej Zmluve obdržal reálne sumu vo výške 308,26 EUR a nie Žalovaným uvádzaných 360,- EUR. Istina tak predstavuje reálne sumu vo výške 308,26 EUR. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 09.08.2011 sp. zn. 10 CoE/313/2010: „Pri riadení sa už opísanými úvahami preto nutné bolo oddeliť časť plnenia (priznaného rozhodcovským rozsudkom) dotknutú vadou na ujmu vykonateľnosti rozhodnutia (všetko okrem istiny) a tú časť, ktorá naopak atribútom nedovolenosti plnenia netrpela (istina – ktorou v tu opisovanej súvislosti treba rozumieť výlučne

sumu povinnému reálne poskytnutú a to bez ohľadu na právny dôvod povinnosti, ktorým by pri neplatnej zmluve bol záväzok na vydanie bezdôvodného obohatenia“. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2Sžo/29/2013 „Vychádzajúc z logického výkladu právnej úpravy spotrebiteľského úveru, za spotrebiteľský úver je možné považovať dočasné poskytnutie finančných prostriedkov na zabezpečenie potrieb spotrebiteľa, ktoré majú spotrebiteľský charakter. V posudzovanom prípade za spotrebiteľský úver možno považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalobca poskytol spotrebiteľovi...“ Žalovaný aj napriek reálne poskytnutej istine úveru, ktorú predstavuje suma vo výške 308,26 EUR, Žalobcovi ročne úročil sumu vo výške 360,- EUR. Skutočná výška RPMN pre úver vyplývajúci zo Zmluvy je pri uplatnení správneho výpočtu na úrovni 96,40% (namiesto Žalovaným v Zmluve uvádzaných 69,83%). V žalobnom návrhu sme v bode III A) namietali absenciu úrokovej sadzby z dôvodu neprimeranej výšky úrokovej sadzby v Zmluve. Výška ročnej úrokovej sadzby úveru uvedená v Zmluve je 70,02%. Záväzok Žalobcu zaplatiť Žalovanému iluzórnu istinu úveru vo výške sumy 360,- EUR by sa pri riadnom splácaní úveru zvýšil za 42 mesiacov na sumu vo výške 810 EUR, teda o sumu 450 EUR. Žalovaný v Odpore s tvrdením obsiahnutým v bode III A) žalobného návrhu nesúhlasí a poukazuje na údajný rozpor s právnou úpravou platnou v čase uzatvorenia Zmluvy, pričom Žalovaný na podporu tohto tvrdenia uvádza: „Úprava výšky úrokov pre úverovú zmluvu je uvedená v § 502 Obchodného zákonníka. Podľa daného ustanovenia Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.“ Podľa ust. § 52 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. účinného v čase uzatvorenia Zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“): „Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.“ Tvrdenie Žalovaného o prednostnej aplikácii Obchodného zákonníka na výšku úrokovej sadzby pred právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku z dôvodu zásady zákazu retroaktivity považujeme za účelové, bez opory v právnom poriadku SR. Zásada prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa pred normami obsiahnutými v Obchodnom zákonníku vyplývala z ust. § 52 ods. 2 ešte pred nadobudnutím účinnosti Žalovaným spomínaným ustanovením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to z citovanej časti: „Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom“, pričom Zákonodarcia túto zásadu upravil explicitne pre posilnenie právnej istoty v ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatím tretej vety: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“, čo však neznamená, že by táto zásada neexistovala ešte pred novelizovaním zákona. Zásadu prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa pred prijatím vyššie citovaného zákona potvrdzuje aj ustálená rozhodovacia prax súdov, pričom v tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014: „Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.“ Zároveň si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Košice 6Co/139/2013: „Platí totiž zásada, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“ Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je aplikácia ust. § 502 Obchodného zákonníka pre rozpor so zásadou ochrany spotrebiteľa ako aj zásady prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa vylúčená. Zároveň si dovoľujeme poukázať na skutočnosť, že ak aby aj platilo tvrdenie Žalovaného o aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, v danom prípade by sa výška úrokovej sadzby 70% priečila dobrým mravom a bola by v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, pričom v tejto súvislosti poukazujeme na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Obo 161/2007, v ktorom sa stotožnil s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave 16 Zm 3233/04-39 „Súd dospel k záveru, že vzhľadom na nerovnosť podmienok účastníkov zmluvy vyjadrenú v niektorých ustanoveniach (napr. čl. 11) neprimerane vysoký poplatok za spracovanie a vedenie úverového prípadu, výška ktorého predstavuje 77% z celého objemu úveru a po odrátaní prvej splátky, ktorú žalovaná reálne nemohla použiť ani jeden deň až 84% sa zmluva prieči dobrým mravom a je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.“ Žalovaný ďalej v Odpore poukazuje na ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka: „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov

sa prihlíada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.“ a zároveň tvrdí: „Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatom, vzhľadom na spôsob jej určenia v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu) je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Tá bola vo výške 45,94 %.“ Žalovaný účelovo zamieňa pojmy odplata uvedený v ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a výška ročnej úrokovej sadzby, a z nám neznámych dôvodov poukazuje na údaj o priemernej hodnote RPMN, čím sa Žalovaný snaží odvieť pozornosť súdu od absolútnej neplatnosti dojednaného zmluvného ročného úroku vo výške 70,02% pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Pojem odplata predstavuje v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa, pričom zámenu vyššie uvedených pojmov zamietol aj Krajský súd Trenčín v rozhodnutí 5Co/584/2014: „Okrem toho s takto určenou maximálnou výškou odplaty nemožno porovnávať účastníkmi dojednaný úrok z úveru 70,01 %, keď tento bol dojednaný ako ročný úrok. Celková výška odplaty za poskytnutý úver pri takto dojednanom ročnom úroku, ktorú mali odporcovia podľa zmluvy zaplatiť bola 1.875,54 eur, čo predstavuje viac ako 125 %.“ Vyššie uvedená argumentácia je tak zmätočná, bez opory v právnom poriadku SR, pričom výška ročnej úrokovej sadzby sa nesmie priečiť zásade dobrých mravov. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR 1M Cdo 1/2009: „Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ Žalovaný tvrdením „ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu)“ navodzuje údajnú nemožnosť porovnania úrokovej sadzby uplatňujúcej nebankovým subjektom a bankou. Toto tvrdenie považujeme za účelové, bez opory v právnom poriadku, nakoľko banky rovnako ako aj nebankové subjekty – Žalovaný, sú súčasťou finančného trhu a teda majú vplyv na výšku ročných priemerných úrokových sadzieb, pričom v tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Napokon tento argument Žalovaného, v rámci ktorého sa pokúša navodiť zmätočnosť v záujme rozhodnutia v jeho prospech, nie je novým argumentom a opakovane sa ním zaoberali súdy SR, pričom zhodne ustálili, že výška úrokovej sadzby podstatne prevyšujúca mieru z úverov obchodných bánk (za podstatné prevýšenie sa pritom absolútne štandardne zo strany súdov považuje dvojnásobné prevýšenie) je neplatným zmluvným dojednaním. Dňa 02.12.2013 Žalovaný uzatvoril so Žalobcom okrem Zmluvy aj Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (Zmluva II), v súvislosti s ktorou nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia posudzuje tamjší súd v konaní pod sp. zn. 6Csp/60/2017, pričom tieto Zmluvy sú okrem čísla zmluvy identické čo do výšky úveru, ako aj zmluvných podmienok a absentujúcich zákonných náležitostí spotrebiteľského úveru. Žalovaný tak so Žalobcom v jeden deň uzatvoril identické úverové zmluvy. Podľa ust. § 1 ods. 3 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch: „Spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorého výška je menej ako 100 eur a viac ako 75 000 eur; ak je na rovnaký alebo obdobný účel uzavretých v období 12 mesiacov viac zmlúv o úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver podľa tohto zákona“ Žalovaný podmienil poskytnutie úveru Žalobcovi uzatvorením dvoch identických Zmlúv v ten istý deň (resp. v období 12 mesiacov), pričom v oboch Zmluvách uvádza výšku priemernej hodnoty RPMN 45,94 % a na ktorú v konečnom dôsledku sám upozornil vo Vyjadrení za účelom vyvrátenia prípustnosti ročnej úrokovej sadzby vo výške 70%. Nakoľko však v zmysle ust. § 1 ods. 3 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch platí fikcia, že obe vyššie uvedené Zmluvy predstavujú jednu zmluvu, a teda aj oba úvery poskytnuté Žalovaným predstavujú jeden spotrebiteľský úver, priemerná hodnota RPMN pre tento spotrebiteľský úver je vo výške 21,09%. Dôkaz: Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých úveroch veriteľmi za 3. Štvrtrok 2013 Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že celková odplata v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, tak ako ju prezentuje Žalovaný, predstavuje navýšenie úveru o 125 %. Odplata za tento úver tak prevyšuje priemernú hodnotu RPMN 5 - násobne. Žalovaný v Odpore uvádza: „Dohoda o poskytovaní služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka“ Podľa ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka: „Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.“ Zo Zmluvy jednoznačne vyplýva skutočnosť, že Žalobca neparticipoval na koncipovaní predmetnej Zmluvy, a teda nemohol ovplyvniť ani znenie inkorporovanej doložky o poskytnutí služby. V tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica 10Co/67/2016 „Pokiaľ ide o formu dojednaného dohody o poskytnutí služby, odvolací Žalovaný poukazuje na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého neprijateľnou zmluvnou podmienkou nemôže byť cena plnenia, pričom sa snaží odvieť pozornosť súdu od posudzovania inkorporovanej doložky - tzv. Dohody o poskytnutí

služby, ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v celku. K neprijateľnosti takto inkorporovanej doložky o poskytnutí iluzórnej služby, ktorej odplata je temer rovnako vysoká ako súhrn troch splátok úveru sa vyjadril vo svojom rozhodnutí 10Co/67/2016 Krajský súd Banská Bystrica takto: „Zmluvné dojednanie v bode 8 tejto úverovej zmluvy nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ju aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jej využívaním za poplatok), ale naopak tak, že za službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok vo výške 215,75 eur. Mesačná splátka je vo výške 80,37 eur. Za odklad troch splátok, t. j. splátok vo výške 241,11 eur by mala žalovaná ako spotrebiteľka podľa dojednania vopred, t. j. už pri uzavretí zmluvy, uhradiť poplatok vo výške takmer dosahujúcej samotný súčet odložených splátok. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach je preto nepochybná.“ K samotnej cene plnenia uviedol Krajský súd Banská Bystrica vo vyššie citovanom rozhodnutí 10Co/67/2016 nasledovne: „Pokiaľ odvolateľ poukazuje na to, že cena plnenia nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, odvolací súd mal za to, že v predmetnom spore sa posudzuje komplexne celá táto dohoda, nielen výška stanoveného poplatku (resp. cena, akú argumentuje odvolateľ), ktorý však nepochybne vzhľadom na to, že predstavuje 14 % poskytnutého úveru, len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky.“ Plnenie Žalobcu vo výške sumy 51,74 EUR v prospech Žalovaného a prijatie tohto plnenia Žalovaným predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane Žalovaného, pričom v tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica: 10Co/67/2016: „žalobkyňa tak, ako to už bolo uvedené vyššie, zaplatila žalovanému celú túto odplatu vo výške 215,75 eur (žalobkyňa uhradila všetky splátky úveru riadne a včas) a preto, keď súd vyslovil neprijateľnosť takto dojednanej zmluvnej podmienky, došlo na strane žalovaného, pokiaľ sa týka tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá bola žalovanému zaplatená, resp. ktorú si žalovaný započítal, k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne, ktorej je tento povinný vydať.“ Žalovaný v Odpore vzniesol námietku premlčania nároku uplatňovaného Žalobcom, pričom Žalovaný v žiadnom skutkovom ani právnom ohľade nezachytil údajné márne uplynutie premlčacej lehoty. Z dôvodu právnej opatrnosti si dovoľujeme súdu v nadväznosti na vznesenú námietku premlčania zároveň dovoľujeme uviesť nasledovne: Právna úprava ohľadom plynutia subjektívnej lehoty pri premlčaní je jednoznačná. Jej začiatok je viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila – teda o objektívnej znalosti podstatných skutkových okolností. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je preto treba vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka; nie je možné len predpokladať, že by to mohla vedieť, resp. by sa to mohla dozvedieť alebo že sa to mala dozvedieť. Nie je možné teda prihliadnuť iba na teoreticky predpokladanú vedomosť žalobcu; a iba sa stotožniť začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty s odkazom na to, že v tom čase už žalobca mal zmluvu a poznal okolnosti (na koho účet plnil) teda nesprávne vytvoriť predpoklad, že žalobca v tom čase už aj vedel o bezdôvodnom obohatení. Dovoľujeme si len zdôrazniť, že práve takýmto postupom sa zoberali NS SR ako aj Ústavný súd SR a potvrdili, že predpokladaná vedomosť nie je pre začatie plynutia subjektívnej lehoty rozhodná. Nie je a s prihliadnutím na logické posúdenie ani nemôže byť správne vyššie uvedený postup, v zmysle ktorého sa pri posúdení začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby posudzujú len objektívne skutočnosti - t.j. že žalobca mal k dispozícii zmluvu o úvere, mal k dispozícii informácie o plnení na účet žalovaného a celospoločensky (mediálne, vznikom občianskych združení, súdnou kontrolou) sa spotrebiteľská ochrana prezentuje minimálne tri roky. Ak by platilo uvedené, potom (pravdepodobne) podľa je zároveň každá zmluva o úvere v rozpore so zákonom – každý spotrebiteľ by teda pri každej zmluve o úvere mal vedieť, že je v rozpore so zákonom a že nemusí plniť nič iné ako istinu úveru (odôvodnenie takéhoto záveru pritom je, že predsa celospoločensky sa o tejto téme hovorí už aspoň tri roky). Existuje početná judikatúra týkajúca sa posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby zo strany najvyšších súdnych autorít, pričom zo všetkých týchto rozhodnutí pomerne jednoznačne vyplýva, že začiatok plynutia subjektívnej lehoty je naviazaný na skutočnú vedomosť oprávnenej strany – t.j. nie je postačujúca ani predpokladaná vedomosť ani skutočnosť, že sa oprávnený subjekt mohol skutočne dozvedieť o obohatení už skôr. Z vykonaného dokazovania súd má za preukázané, že navrhovateľka sa skutočne dozvedela o tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia najskôr 28.4.2014 po porade so svojim právnym zástupcom. Krajský súd Banská Bystrica 13Co/90/2015. Dokonca ani žalobca a ani jeho právny zástupca v skutočnosti nemohli pred právoplatným skončením súdneho sporu vedieť, že išlo o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného – keďže toto závisí len na tom, či zmluva spĺňa alebo nespĺňa zákonné požiadavky a či sa uplatní alebo neuplatní fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru. Definitívne je pritom táto otázka vyriešená až rozhodnutím súdu, ktorý v rámci súdneho konania rozhodne a takéto rozhodnutie sa považuje za definitívne vyriešenie / určenie práv a povinností medzi účastníkmi súdneho konania. Pred

rozhodnutím vo veci sú obe sporové strany presvedčené o tom, že ich právne posúdenie veci je správne. Teda rovnako aj žalovaný – z pozície subjektu poskytujúceho úvery, ktorý má vedomosť o právnej úprave – pred začatím súdneho konania a počas celej doby jeho trvania tvrdí, že zmluva je v súlade s právnou úpravou, a teda nie je bezúročná a bez poplatkov (že na plnenie získané na základe zmluvy rozhodne má a vždy mal nárok). Zároveň však rovnaký subjekt (žalovaný, ktorý tvrdí, že zmluva je v súlade so zákonom), účelovo tvrdí, že žalobca vedel o tom, že zmluva nie je v súlade s právnou úpravou, a teda je jasné aj to, že vedel o vzniku bezdôvodného obohatenia od počiatku; teda podľa názoru žalovaného je zmluva v súlade so zákonom, avšak ak by náhodou nebola, potom o tom žalobca ako spotrebiteľ musel od počiatku vedieť. Takýto záver považujeme za nelogický a absurdný. Ak nadviažeme na tvrdenia ďalších súdov v obdobných veciach a v konečnom dôsledku ak posúdime samotný účel a aj výslovné znenie právnej úpravy, potom dospejeme k záveru, že žalobca mohol nadobudnúť skutočnú vedomosť o bezdôvodnom obohatení práve a až na základe rozhodnutia súdu, ktorý vec posúdil a konštatoval, že zmluva nespĺňala zákonné náležitosti, a teda sa na ňu uplatní fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Pred týmto momentom sa žalobca a jeho právny zástupca mohli skutočne len domnievať, že zmluva zákonné náležitosti nespĺňa, tak ako sa žalovaný a jeho právny zástupca domnievajú, že zmluva zákonné náležitosti spĺňa. Žalobca sa mohol dozvedieť o bezdôvodnom obohatení v čase najskôr momentom, kedy si vypočul právny názor jeho právneho zástupcu, najneskôr na základe rozhodnutia súdu v rámci ktorého by súd konštatoval, že zmluva o úvere nespĺňala zákonom stanovené náležitosti. V rámci argumentácie nebankových subjektov sa často poukazuje na niektoré rozhodnutia najvyšších súdov Slovenskej a Českej republiky v rámci ktorých bolo konštatované, že ust. § 107 Občianskeho zákonníka predpokladá len vedomosť o skutkových okolnostiach získania bezdôvodného obohatenia a týmto ustanovením sa nemá na mysli znalosť právnej kvalifikácie. Uvedené je samozrejme správnym právnym záverom a súdy sa tohto celkom správne pridržiavajú pri svojej rozhodovacej činnosti. V niektorých prípadoch sa však nesprávne vyhodnotí, čo vlastne tento záver najvyšších súdov znamená a v dôsledku nesprávneho pochopenia rozhodne súd v rozpore so zákonom a tiež v rozpore s judikatúrou súdov. Účelom a zmyslom uvedenej argumentácie (že nie je podstatná znalosť právnej úpravy) je, že - pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je dôležitý len moment, kedy sa oprávnený skutočne dozvie všetky rozhodné okolnosti (jednou z takýchto okolností pritom je napríklad aj vedomosť o neplatnosti zmluvy alebo vedomosť o tom, že zmluva o úvere je v rozpore so zákonom, a teda sa uplatní fikcia bezúročnosti; čo potvrdzujú opakovane aj súdy – NS SR a NS ČR); a - zároveň nie je dôležité, že oprávnený takýto nárok nevedel právne posúdiť - napríklad nevedel, že išlo o bezdôvodné obohatenie, aj keď zároveň poznal rozhodné skutočnosti; príkladom takéhoto stavu by bolo, ak by žalobca vedel, že zmluva o úvere ktorú podpísal je v rozpore so zákonom, že sa na ňu uplatní fikcia bezúročnosti (teda poznal rozhodné skutočnosti), ale aj napriek uvedenému by právne nevedel posúdiť, že plnenie zo zmluvy bolo bezdôvodným obohatením (a teda že má aj nárok na jej vrátenie / alebo že plniť na účet druhej strany nemusí). V uvedených výkladoch je zásadný právny rozdiel, avšak pri povrchnom právnom posúdení veci sa stáva, že sa tieto dva výklady zamieňajú. Ako už bolo uvedené vyššie, a ako vyplýva aj z desiatok súdnych rozhodnutí (vrátane rozhodnutí Ústavného súdu SR, Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR), pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce nadobudnutie vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení, a to: a) o tom kto sa bezdôvodne obohatil; V prípade vzťahu medzi žalobcom a žalovaným je pritom pomerne jednoznačné a žalobca to nikdy ani nepopiera, že mal vedomosť o tom, že plnil na účet žalovaného – keďže bol na to zviazaný z podpísanej zmluvy o úvere (kde bolo presne špecifikované že splátky úveru sa uhrádzajú na účet žalovaného); b) o tom že došlo k bezdôvodnému obohateniu; Vo vzťahu k vedomosti žalobcu o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu je potom potrebné použiť rozsiahlu (a jednotnú) judikatúru týkajúcu sa toho, že: - musí ísť o skutočnú vedomosť o bezdôvodnom obohatení (teda nie len predpokladanú vedomosť); - nie je dôležité, či sa oprávnený mohol dozvedieť o bezdôvodnom obohatení skôr, ako sa tak reálne stalo (teda nie je dôležité, že si mohol overiť alebo zistiť dôležité skutočnosti už skôr, ak to nespravil – teda nenadobudol skutočnú vedomosť). Na to, aby sa považovalo plnenie zo zmluvy o úvere za bezdôvodné obohatenie je pritom nevyhnutné splnenie jednej skutočnosti - touto skutočnosťou je rozpor zmluvy s právnou úpravou a uplatnenie fikcie bezúročnosti a bez poplatkovosti. Ide o obdobnú situáciu, ako v prípade neplatnej zmluvy, na základe ktorej si strany plnia v domnení jej platnosti, avšak následne sa ukáže, že zmluva bola neplatnou (v takom prípade sa strany tiež dozvedia až následne, že ich plnenie sa považuje za plnenie bez právneho dôvodu – bezdôvodné obohatenie). Teda bezúročnosť a bez poplatkovosť je len zákonnou fikciou alebo následkom (ktorá sa uplatní v prípade splnenia podmienok výslovne špecifikovaných v zákone) – t.j. je stavom, ktorý inak nezodpovedá zmluvným podmienkam dohodnutým medzi žalobcom a žalovaným, ktoré sú obsiahnuté výslovne v zmluve o úvere. Spotrebiteľ (žalobca) mal pritom vedomosť len o zmluvných podmienkach, teda o tom, že má plniť na účet svojho

veriteľa splátky podľa zmluvy. Za účelom istoty zopakujeme, že v tomto prípade je uplatnenie fikcie bezúročnosti a bez poplatkovosti skutočnosťou o ktorej sa spotrebiteľ musí dozvedieť, aby boli splnené podmienky na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby – teda najskôr potom, ako sa o tom spotrebiteľ dozvie, možno hovoriť o jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení. Zároveň v prípade, ak by sa spotrebiteľ o tejto skutočnosti (rozpor zmluvy so zákonom a fikcia bezúročnosti) dozvedel (teda by mal vedomosť o rozhodných skutočnostiach) a aj napriek tomu by plnil, keďže si právne nevedel posúdiť, že takéto plnenie je bezdôvodným obohatením, išlo by o situáciu, ako predpokladajú niektoré rozhodnutia súdov na ktoré poukazoval žalovaný (v takom prípade by mohla žalobcovi subjektívna lehota uplynúť). Zároveň si dovoľujeme poukázať aj na niektoré skutočnosti, ktoré súd nemal a nemôže pri rozhodovaní jednoducho len tak nebrať do úvahy. Žalobca plnil na účet žalovaného finančné prostriedky tak, ako mu vyplývala táto povinnosť z uzatvorenej zmluvy a z inštrukcií od žalovaného (žalobca plnil svoju povinnosť zo zmluvy v domnienke, že ju plniť musí); žalobca nemal žiadny dôvod sa domnievať, že zmluva o úvere má akékoľvek nedostatky a dokonca z toho vyvodil aj záver, že v určitom rozsahu už nemusí na účet veriteľa plniť ďalšie finančné prostriedky; V tejto súvislosti dávame do pozornosti judikát Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.3.2012, sp. zn. 6 Cdo 1/2012 v ktorom konštatoval, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Obdobne judikoval Najvyšší súd SR aj v ďalšom rozhodnutí zo dňa 16.1.2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012: „Kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.“ - ak by žalobca v čase po splatení istiny vedel, že na zmluvu sa uplatňuje fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti, je absolútne v rozpore s logickým uvažovaním, že by aj naďalej na účet žalovaného plnil akékoľvek ďalšie finančné prostriedky; už len samotná táto skutočnosť, a teda to, že žalobca plnil (v rámci opakovaných splátok) svoj záväzok, ako vyplýval zo zmluvy, ktorú podpísal, znamená, že o bezdôvodnom obohatení (a o rozhodných skutočnostiach) nemal a ani nemohol mať vedomosť; - ak by sme prijali názor, že subjektívna premlčacia lehota začína plynúť zaplatením každej splátky, potom by subjektívna premlčacia lehota prakticky stratila význam; neposudzovali by sa totiž žiadne subjektívne prvky, ale len objektívna skutočnosť (či oprávnený subjekt mal k dispozícii napríklad zmluvu a vedel o tom, že na jej základe plnil), pričom by sa pravdepodobne mala uplatniť domnienka, že si k dátumu podpisu akejkoľvek zmluvy bol každý účastník vedomý toho, či je takáto zmluva v súlade so zákonom alebo nie; - pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej lehoty je nepochybne v každom prípade potrebné prihliadať tiež na charakter vzťahu a psychické postavenie jeho účastníkov, pričom v tomto prípade tu vystupuje na jednej strane spotrebiteľ, ktorý je zo zákona subjektom zvýšenej ochrany práve z dôvodov jeho nevedomosti a neskúsenosti (teda samotný zákonodarca v rámci množstva právnych predpisov predpokladá nedostatočnú vedomosť spotrebiteľov a priznáva im výhodnejšie postavenie) a na druhej strane podnikateľský subjekt, ktorý vynucuje svoje zmluvné záväzky právne vysoko kvalifikovaným spôsobom a ktorý v prípade neplnenia zmluvných povinností uplatňuje bežne voči druhej strane zmluvné sankcie a úroky v neprímeranej výške a spôsobuje tým prudký úpadok životného štandardu svojich klientov. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je preukázané, že Žalovaný sa odo dňa 03.04.2015 prijímaním plnenia zo strany Žalobcu obohatil o sumu v celkovej výške 315,15 EUR. V zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka začala plynúť objektívna premlčacia doba dňom prijatia bezdôvodného obohatenia, v danom prípade teda odo dňa 03.04.2015, a subjektívna premlčacia lehota odo dňa prevzatia právneho zastúpenia žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považujeme vznesenú námietku premlčania (okrem neunesenia bremena tvrdenia zo strany žalovaného) za nedôvodnú. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zotrváva žalobca naďalej na svojom nároku na zaplatenie sumy vo výške 315,15 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 315,15 EUR od 24.01.2017 až do zaplatenia, vrátane náhrady trov právneho zastúpenia, pričom skutkové a právne tvrdenia Žalovaného uvedené v Odpore považuje za účelové, bez opory v právnom poriadku SR a EÚ.

5. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 08.02.2018 uviedol, že: žalobca namieta, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných

poplatkov tak, ako to vyžaduje platný zákon. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere medzi účastníkmi konania nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Uvádzanie spôsobu započítania zákonná úprava vyžaduje len v prípade, ak je spotrebiteľský úver úročený viacerými úrokovými sadzbami. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. sa vyžaduje uvádzať prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného zreteľne vyplýva, že len ak ide o úver s rôznymi úrokovými sadzbami, len vtedy sa uvádza prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom. Uvádzanie poradia započítania splátky na istinu, úrok a poplatky žiadny zákon nikdy nevyžadoval. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok. Zmluva obsahuje zákonom vyžadovanú výšku splátky, termín splatnosti splátky (ku ktorému dňu sa platí – uvedené v Oznámení Veriteľa o schválení úveru Dlužníkovi, ako aj v Splátkovom kalendári, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy) a počet splátok, teda aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj ZoSÚ). Nad rámec toho zmluva obsahuje aj dátum splatnosti prvej splátky (v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy). Tvrdíme, že zmluva jednoznačne obsahuje náležitosť aj podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Žiadny zákon platný a účinný v Slovenskej republike a rovnako ani predpis úniijného práva neurčuje nejaké rozdelenie splátky tak, ako to uvádza žalobca v prípade uzatvorených zmlúv. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve. Pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť - aj s využitím výkladových metód teleologickeho výkladu práva, príp. teleologickej redukcie, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 odstavec 2 písmeno i) smernice. Z toho potom logicky plynie, že znenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je dôsledok nedokonalosti implementačnej činnosti a jeho výklad by mal byť v súlade s výkladom smernice 2008/48/ES, ktorý práve prezentoval úniijný súd v rozhodnutí C-42/15. Význam a aplikovateľnosť nepriameho účinku v horizontálnych vzťahoch potvrdilo rozhodnutie vo veci Küçükdeveci (C-555/07), podľa ktorého (body 47 a 48) Napriek tomu sa povinnosť členských štátov vyplývajúca z určitej smernice na dosiahnutie výsledku stanoveného touto smernicou, ako aj ich povinnosť prijať všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy na zabezpečenie plnenia tejto povinnosti vzťahuje na všetky orgány členských štátov vrátane súdnych orgánov v rozsahu ich právomocí (pozri najmä v tomto zmysle rozsudky z 10. apríla 1984, von Colson a Kamann, 14/83, Zb. s. 1891, bod 26; z 13. novembra 1990, Marleasing, C-106/89, Zb. s. I-4135, bod 8; FacciniDori, už citovaný, bod 26; z 18. decembra 1997, Inter-EnvironnementWallonie, C-129/96, Zb. s. I-7411, bod 40; Pfeiffer a i., už citovaný, bod 110, ako aj z 23. apríla 2009, Angelidaki a i., C-378/07 až C-380/07, Zb. s. I-3071, bod 106. Z toho vyplýva, že uplatňujúc vnútroštátne právo, vnútroštátny súd, ktorý má podať jeho výklad, musí ho v čo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu tejto smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje, a prispôbiť sa tak článku 288 tretiemu odseku ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky von Colson a Kamann, už citovaný, bod 26; Marleasing, už citovaný, bod 8; FacciniDori, už citovaný, bod 26, ako aj Pfeiffer a i., už citovaný, bod 113). Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Únie vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok Pfeiffer a i., už citovaný, bod 114). Smernica predstavuje sekundárny akt úniijného práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdného dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným (eurokonformným) výkladom – práve pochybenie zákonodarcu pri implementácii smernice do Zákona o spotrebiteľských úveroch a rozhodnutie Súdného dvora EÚ vo veci C-42/15 boli dôvodom pre iniciovanie novelizácie zákona. Novela zákona bola schválená Národnou radou SR dňa 12.10.2017, v zmysle ktorej sa § 9 ods. 2 písm. i) v časti „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádza slovným spojením „frekvenciu splátok a“. Okrajovo poukazujeme tiež na názor Národnej banky Slovenska ako inštitúcie dohľadu nad ochranu finančného spotrebiteľa, ktorý bol prijatý po rozsudku C-42/15: Vo svetle Rozsudku

nemožno podľa smernice 2008/48 žiadať v rámci tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t.j. istina – úrok – poplatky). Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bude NBS pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní uplatňovať výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Považujeme tak za zvláštny paradox, aby názor Súdneho dvora EÚ vyslovený v rozhodnutí C-42/15 niektoré ústavné orgány akceptovali a iné rozhodovali tak, akoby nejestvoval. Pokiaľ ide o údaje o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru, poukazujeme na naše predchádzajúce vyjadrenia a podoporne poukazujeme na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza: „Ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum týchto splátok“ (výrok II.). Zákonná náležitosť „termín konečnej splatnosti“ podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. nie je požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takomto prípade by zákonodarca logicky použil spojenie „dátum“ (ako uvádza napríklad pri náležitostiach, týkajúcich sa spotrebiteľa – „dátum narodenia“, „dátum čerpania úveru“, „dátum a výška splátok“ a pod.). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané v zákone ako synonymá. To, že žalobca pojem „termín“ interpretuje nesprávne, vychádza aj zo skutočnosti, že týmto pojmom sa napríklad podľa Krátkeho slovníku slovenského jazyka rozumie vymedzenie času, v ktorom treba niečo splniť, resp. lehota, pokým „dátum“ označuje časový údaj o dni, mesiaci a roku. Zákonná úprava podrobnejšie nešpecifikuje, čo sa má uviesť pod termínom konečnej splatnosti a ako má byť tento údaj vyjadrený. Z účelu uvedenej náležitosti je možné usudzovať, že ide o uvedenie okamihu, kedy dlžník splní svoje záväzky zo zmluvy, teda uvedená náležitosť plní informačnú funkciu vo vzťahu ku spotrebiteľovi a má spotrebiteľa informovať o tom, čo je spojené s platením záväzkov. Určenie konečnej splatnosti úveru je v zmluve uvedené dvomi spôsobmi: určením podľa dátumu splátok a počtu mesačných splátok; ustanovením § 4 ods. 4.5 Zmluvných dojednaní. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Logickým výkladom teda možno dospieť k tomu, že postačuje uvedenie takých údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktoré termín konečnej splatnosti umožňujú identifikovať, čo zo strany žalovaného bolo splnené. Závery Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10.2017. Zákonom, ktorým sa mení a dopĺňa č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (vrátane Zákona o spotrebiteľských úveroch) bolo o. i. schválené to, že (bod 32): „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.““ Dôvodom prijatia uvedeného zákona bolo zosúladenie Zákona o spotrebiteľských úveroch so Smernicou 2008/48/ES z dôvodu jej prvotnej nesprávnej implementácie, nakoľko požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti úveru“ bola požiadavkou nad rámec smernice a s jej uvedením alebo neuvedením ani nie je možné spojiť následky v podobe vyhlásenia poskytnutého úveru za bezúročný a bezodplatný. Na základe uvedeného žalovaný popiera tvrdenia žalobcu ohľadom „termínu konečnej splatnosti úveru“. Rozpornosť tvrdení žalobcu potvrdzuje aj dôvodová správa k predmetnej novele zákona, v ktorej sa výslovne uvádza: „Vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. / Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ Tvrdenie žalobcu, v zmysle ktorého „je vylúčené, aby sa všeobecné zmluvné podmienky stali súčasťou zmluvy“, nenachádza oporu v žiadnej právnej skutočnosti. Na uvedenom pritom nemení nič ani tá skutočnosť, že zmluvné dojednania neboli osobitne podpísané. Žiadosť/Zmluva a Zmluvné dojednania sa nachádzajú na jednom liste papiera, pričom Žiadosť/Zmluva o revolvingovom úvere tvorí líce listiny a Zmluvné dojednania tvoria rub zmluvy. Z textu zmluvy, konkrétne z bodu 13 zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že zmluvné dojednania sú nielen neoddeliteľnou súčasťou zmluvy (čo do právnej povahy), ale sú súčasťou zmluvy aj z hľadiska technického vyhotovenia danej zmluvy. Podľa bodu 13 zmluvy o revolvingovom úvere Riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Žiadosti/Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami

uzatvoril Veriteľ s Dlužníkom Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania (na zadnej strane tejto žiadosti/zmluvy). V zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka zachovaná je požiadavka na písomnú formu právneho úkonu, ak je listina obsahujúca právny úkon podpísaná konajúcou osobou. Pojem „listina“ je v právnom zmysle chápaný ako nosič určitého obsahu (v tomto prípade právneho úkonu, teda prejavu vôle smerujúce k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností, ktoré s týmto prejavom vôle právne predpisy spájajú). Listina o právnom úkone môže pozostávať aj z niekoľkých strán. Z hľadiska ustanovenia § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná. Zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpísané. Aj v súdnej praxi sa ustálil názor, že ak je listina o právnom úkone tvorená viacerými listami (hárkami), potom na to aby tvorili jednu listinu, musia byť tieto spojené tak, aby tvorili technickú jednotu (porov. stanovisko NS SR sp. zn. Cpj. 33/01). A len listina ako celok má byť podpísaná. Rovnaký záver prijíma aj právna prax napr. Podpis alebo parafovanie jednotlivých strán je pritom žiaduce, ale nie nevyhnutné (NeueJuristischeWochenschrift 1999, 1105) alebo „Celistvosť listiny je zachovaná aj vtedy, ak jednota viacerých listín je spoznatelná z obsahu právneho úkonu a ak spolunáležitost' jednotlivých listín je nesporná. Pevné spojenie listín napr. zošitím alebo zviazaním nie je v takom prípade potrebné. Na celistvosť listiny možno usudzovať z priebežného číslovania strán alebo z číslovania ustanovení zmluvy, vzájomných odvolávok, obsahovej súvislosti textu, jednotnej formy písma alebo z iného označenia, ak je tým vylúčená ďalšia manipulácia s textom.“ Pokiaľ ide o námietku žalobcu v oblasti údajnej nesprávnej RPMN úveru, poukazujeme na to, že žalobca opakovane svoje argumenty nepodporuje žiadnym listinným či iným dôkazom, z ktorého by vyplývala správnosť a dôvodnosť takto vznesenej námietky. To, že žalobcovi bola na účet poukázaná suma 308,26 Eur, vyplývalo zo vzájomnej dohody strán, nakoľko žalobca so žalovaným uzatvorili Dohodu o poskytnutí služby, odplata za dojednanie ktorej bola započítaná s výškou dojednaného úveru; rozdiel po započítaní bol vyplatený v prospech účtu žalobcu. Oprávnenosť takéhoto postupu vo svojej rozhodovacej činnosti pripustil napríklad aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku, č. k. 43CoR/5/2016-14, ktorý ohľadne Dohody o poskytnutí služby (bod 45 odôvodnenia) uviedol: „... odvolací súd po zhodnotení skutočností zistených zo Zmluvy o revolvingovom úvere konštatuje, že v bode 8 Zmluvy o poskytnutí služby je dohodnutá odplata za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 168,17 Eur, pričom v bode 8.6 Veriteľ vyhlásil, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere, a dlžník vyhlásil, že túto dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, porozumel jej obsahu a vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami. Keďže ide o odplatu za dohodnutú službu, nebol dôvod, aby táto bola tiež zahrnutá do ročnej priemernej miery nákladov (RPMN) úveru. Postup žalovaného, ktorý si dohodnutú odmenu vo výške 168,17 Eur odráta od poskytnutého úveru, vyplýva zo samotnej dohody v bode 8.1 Dohody o poskytnutí služby, žalobca teda s takýmto postupom súhlasil. Žalovaný na žiadnom mieste podaného vyjadrenia neuvádza povinnosť prednostnej aplikácie právnej úpravy podľa režimu obchodného práva. Túto okolnosť si žalobca nesprávne zamieňa s odkazom žalovaného na všeobecnú úpravu zmluvy o úvere ako zmluvného typu výlučne upraveného v Obchodnom zákonníku a z toho vyplývajúcej modifikácie z pohľadu režimu občianskeho práva pre oblasť spotrebiteľsko-právnych vzťahov. Vzhľadom k tomu, že úprava zmluvy o úvere je v slovenskom právnom poriadku obsiahnutá v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka ako zákona lex generalis, je zrejmou skutočnosťou, že pri akomkoľvek použití výkladových pravidiel je nevyhnutné aj pri špeciálnej právnej úprave vychádzať práve z podstaty právnej regulácie, ktorou je všeobecný právny predpis, a teda logicky, ak niektorá okolnosť v čase uzatvorenia zmluvy nie je upravená osobitným predpisom (napr. ročná úroková sadzba), použije sa všeobecná úprava. Takáto úprava neznamená, že všeobecný právny predpis v kontexte špeciálneho právneho predpisu stráca svoj primárny význam, naopak, znamená to, že je potrebné z neho vychádzať aj z pohľadu aplikácie špeciálnej právnej úpravy, ktorá nastáva v rovine spotrebiteľských vzťahov. Tvrdenie žalovaného týkajúce sa uzatvárania dohody o poskytnutí služby je nevierohodné a okrem všeobecného konštatovania žalovaný neuviedol žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorou by preukázal svoje tvrdenie. Z textu podania nevyplýva žiadna konkrétna skutková okolnosť, ktorá by tvrdenie žalovaného ohľadne uzavretia dohody preukazovala. Podľa § 35 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj OZ) platí: ods. 1 Prejav vôle sa môže urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť. ods. 2 Právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Dohoda o poskytnutí služby je samostatným právnym úkonom, ktorého vznik nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere, a teda v zmysle vyššie uvedeného má právnú povahu individuálneho dojednania (to vyplýva aj z obsahu bodu 8.1). Dohoda o poskytnutí služby je

osobitne podpisovaná. Tento fakt nielen zdôrazňuje jej samostatnosť od ostatného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. Dlužník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy neprístupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby To, že uzavretie Dohody je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne rozlíšenie Dohody od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Dohoda o poskytnutí služby bola uzatvorená pred viac ako 4 rokmi. Počas uvedeného obdobia žalovaný ani raz nespochybnil obsah svojho záväzku, naopak, svoj záväzok voči žalovanému si splnil v celom rozsahu. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu v oblasti posúdenia poskytnutých úverov ako jedného, poukazuje žalovaný na to, že ustanovenie § 1 ods. 3 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch, na ktoré odkazuje vo svojich námietkach žalobca, nie je na daný prípad aplikovateľné, nakoľko predstavuje výnimku, ktorá sa uplatní v prípade, ak výška poskytnutého úveru je nižšia ako 100 Eur. Nie na spočítavanie spotrebiteľských úveroch, teda úverov, ktoré z titulu svojej výšky nespádajú pod výnimku podľa uvedeného ustanovenia.

6. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom vyhlásil dňa 28.03.2022 rozsudok č. k. 7Csp/59/2017 – 82, ktorým vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 315,15 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 315,15 EUR od 24.01.2017 do zaplatenia a výrokom II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 02.12.2013 bola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 360 eur a žalobca mal na splátkach celkovo uhradiť sumu vo výške 810,18 eur. Žalobca sa zaviazal úver splácať v 42 pravidelných mesačných splátkach vo výške 19,29 eur. V zmluve bola uvedená RPMN vo výške 69,83%, priemerná ročná percentuálna miera nákladov vo výške 45,94 %. Úver bol úročený ročnou úrokovou sadzbou vo výške 70,02 %. V zmluve nebola uvedená konečná splatnosť úveru. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca na splátkach istiny z úveru uhradil sumu vo výške 675,15 eur, pričom táto suma prevyšovala už zaplatenú istinu z úveru o sumu 315,15 eur. Podľa tvrdenia žalobcu. Súd po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 2 písm. d), § 6 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, § 451, § 456, § 53 ods. 1, § 39, § 37 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len "Občianky zákonník"). Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh žalobcu je dôvodný. Preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd zistil, že zmluva neobsahuje v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Zákon v citovanom ustanovení rozlišuje medzi dobou trvania zmluvy a termínom konečnej splatnosti úveru, pričom obidve náležitosti musia byť v zmluve uvedené. V zmysle citovaného ustanovenia je nevyhnutné, aby bol v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený osobitný údaj o dátume (deň, mesiac, rok), kedy je splatná posledná splátka (termín konečnej splatnosti) a nie je postačujúce pokiaľ sa termín splatnosti dá vyvodiť, resp. vypočítať z iných ustanovení zmluvy. Žalovaný síce uviedol termín konečnej splatnosti v oznámení o schválení úveru, avšak táto náležitosť nie je uvedená v zmluve. Splátkový kalendár, ktorý obsahuje aj termín poslednej splátky úveru nie je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, neobsahuje podpisy zmluvných strán. V zmluve o úvere bola uvedená ročná úroková sadzba 70,02 % a RPMN 69,83 %, teda v hodnote nižšej ako je hodnota ročnej úrokovej sadzby. Predpokladom určenia RPMN je inklúzia hodnoty ročnej úrokovej sadzby, ktorá už logickým výkladom nemôže byť nižšia, ako hodnota úrokovej sadzby, nakoľko RPMN je tvorená celkovými nákladmi spojenými s úverom, napr. aj inými poplatkami. Ročná percentuálna miera nákladov je podstatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vyjadruje celkové ročné náklady na úver a zahŕňa úroky, poplatky aj prípadné poistenie. V zmluve o úvere absentuje výslovné uvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN, ktoré náležitosti musia byť v zmluve tiež uvedené v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.. Súd ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného do 31.12.2014 vyložil tak, že zákon sankcionuje úver tým, že je bezúročný a bez poplatkov vtedy, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme neobsahuje náležitosti stanovené v § 9 zákona. S cieľom dosiahnutia dôslednej a účinnej ochrany slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa zákon určuje, že zmluva musí v písomnej forme obsahovať stanovené podstatné náležitosti a v prípade pochybenia veriteľa, ktorý zodpovedá za to, že zmluva má zákonne náležitosti nasledujú pre neho primerané a odrádzajúce sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V tomto zmysle treba vykladať aj ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ zmluva uzatvorená medzi účastníkmi niektorú z podstatných náležitostí vymenovaných v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. aj z dôvodu, že v zmluve o úvere bola uvedená RPMN v nesprávnej nižšej výške, čo je v neprospech spotrebiteľa. Žalovanému nevznikol na základe zmluvy o úvere nárok na úroky z úveru aj z dôvodu, že dojednaná

úroková sadzba je neprimerane vysoká. Súd mal za to, že dojednanie o úroku z úveru v sadzbe 70,02 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa štatistického prehľadu priemerných úrokových mier uverejnených Národnou bankou Slovenska D. pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých v decembri 2013 s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola priemerná úroková miera vo výške 12,83 % ročne. Úrok z úveru dojednaný v predmetnej zmluve o úvere viac ako 5-násobne prevyšuje priemernú mieru úrokov pri obdobných spotrebiteľských úveroch poskytnutých v danom čase a zavádza značnú nevyváženosť do zmluvného vzťahu. Toto zmluvné ustanovenie o výške úroku z úveru je z uvedených dôvodov neplatné. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 02.12.2013 je i kvôli časti dojednaných úrokov považovaná ako bezúročná a bez poplatkov, okrem iného v nej absentoval údaj o konečnej splatnosti úveru, rozdelenie jednotlivých splátok na istinu, úroky, príp. iné poplatky. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca na splátkach splatil istinu úveru a pred podaním žaloby žalovaný na splátkach uhradil 675,15 eur, pričom táto suma prevyšovala už zaplatenú istinu z úveru, ktorá bola žalobcovi reálne poskytnutá vo výške 360 eur. Keď nedošlo k dobrovoľnému plneniu zo strany žalovaného, súd zaviazal žalovaného na úhradu dlžnej sumy (rozdielom uvedených súm) vo výške 315,15 eur s príslušenstvom.

7. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku I. čo do uloženia povinnosti zaplatiť úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 315,15 eur a proti výroku II., podal včas odvolanie žalovaný. Uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie je v časti uloženia povinnosti zaplatiť úrok z omeškania neodôvodnený a nepreskúmateľný. Z napadnutého rozsudku nevyplývajú žiadne dokázané skutočnosti o tom, že žalovaný sa dostal do omeškania dňa 24.01.2017. Uvedený dátum súd neodôvodnil. Žalobca v konaní nepreukázal vznik omeškania, preto mal súd v danej časti žalobu zamietnuť. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, že žalobu v časti úrokov z omeškania zamietne a súčasne rozhodne o pomernej náhrade trov konania. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. čo do uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 315,15 eur, odvolaním napadnutý nebol a preto je v tejto časti právoplatný a prieskumom odvolacieho súdu nedotknutý.

8. O podanom odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 5CoCsp/28/2022 – 107 zo 14. septembra 2022 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo výroku I. čo do uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 315,15 eur od 24.01.2017 do zaplatenia, spolu so súvisiacim výrokom II. o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie sa vyššie uvedenými zásadami neriadil, rozsudok v napadnutej časti nespĺňa zákonom stanovené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutia, a preto je nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie rozhodnutie o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 315,15 eur od 24.01.2017 do zaplatenia žiadnym spôsobom neodôvodnil. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie nemožno zistiť, akými úvahami sa riadil pri rozhodovaní o uložení povinnosti zaplatiť úrok z omeškania, keď len konštatoval, že žaloba je dôvodná a keď nedošlo k dobrovoľnému a včasnému plneniu zo strany žalovaného, zaviazal žalovaného na úhradu dlžnej sumy vo výške 315,15 eur s príslušenstvom. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie tak neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré odôvodňujú priznanie nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku I. čo do uloženia povinnosti zaplatiť úrok z omeškania nezodpovedá požiadavkám riadneho odôvodnenia rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 CSP, keď v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie absentujú úvahy, akými sa súd prvej inštancie spravoval pri rozhodovaní o úroku z omeškania a dôvody, na základe ktorých priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 315,15 eur od 24.01.2017 do zaplatenia. Nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie postráda náležitú argumentáciu v časti uloženia povinnosti zaplatiť úrok z omeškania, chýbal tak argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať. Nedostatky uvedenej časti odôvodnenia rozhodnutia mali za následok nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie v časti úrokov z omeškania. Žalovanému ako odvolateľovi bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na základe uvedených záverov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. čo do uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 315,15 eur od 24.01.2017 do zaplatenia, spolu

so súvisiacim výrokom II. o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Súd sa oboznámil s podaniami strán sporu spolu s prílohami, spisovým materiálom tunajšieho súdu sp.zn. NM-7Csp/59/2017, podaným odvolaním žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie berúc do úvahy uznesenie odvolacieho súdu rešpektujúc jeho právny názor v intenciách zrušeného rozsudku súdu prvej inštancie čo do uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 315,15 eur od 24.01.2017 do zaplataenia, spolu so súvisiacim výrokom II. o trovách konania, pričom zistil nasledovný skutkový stav veci:

10. Dňa 02.12.2013 bola medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 360,- Eur, pričom žalovaný mal na splátkach celkovo uhradiť 810,18 Eur. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v 42 pravidelných mesačných splátkach vo výške 19,29 Eur. V zmluve bola uvedená RPMN 69,83 %, priemerná ročná percentuálna miera nákladov vo výške 45,94 %. Úver bol úročený ročnou úrokovou sadzbou vo výške 70,02 %. V zmluve nebola uvedená konečná splatnosť úveru. Žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal i zaplataenia príslušenstva pohľadávky, a to úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 315,15 EUR od 24.01.2017 do zaplataenia. Dňa 09.01.2017 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu elektronicky vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia splatného do 14 dní odo dňa doručenia tejto výzvy žalovanému. Žalovaný napriek výzve žalobcu svoj dlh v stanovenej lehote nezaplatil.

11. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani.

12. Podľa § 517 ods. 2 cit. zák. ak ide o omeškani s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Ich výška je určená v súlade s § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2009 vo výške základnej úrokovej sadzby ECB zvýšenej o 8 percentuálnych bodov a od 1.2.2013 zvýšenej o 5 percentuálnych bodov.

13. Úrok z omeškania bol určený v súlade s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z., platného v rozhodnom čase, a to vo výške 5 %, nakoľko základná sadzba Európskej centrálnej banky bola v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 02.12.2013 vo výške 0,00 %, preto sa táto v súlade s citovaným ustanovením zvyšovala o 5 percentuálnych bodov a v tejto zákonom stanovenej a dovolenej výške si ich žalobca aj žalobou uplatnil. Lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanému uplynula dňa 23.01.2017, pričom žalovaný svoj dlh voči žalobcovi nezaplatil, teda žalovaný sa dostal do omeškania so zaplataením pohľadávky žalobcu (vydaním bezdôvodného obohatenia) dňom 24.01.2017, a to malo za následok vznik nároku žalobcu požadovať od žalovaného úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške (v čase vzniku tohto nároku), z dlžnej sumy, počítaného odo dňa, kedy sa žalovaný dostal do omeškania so zaplataením svojho dlhu voči žalobcovi a to až do dňa jeho zaplataenia. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca si nárok na zaplataenie úroku z omeškania od žalovaného uplatnil dôvodne, a to v zákonom stanovenej výške, počítaného z dlžnej sumy 315,15 EUR (už právoplatne priznanej skorším rozsudkom súdu prvej inštancie) odo dňa, kedy sa žalovaný dostal do omeškania so zaplataením dlhu voči žalobcovi, teda od 24.01.2017 až do dňa jeho zaplataenia. Súd preto aj v tejto časti žalobe žalobcu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

14. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa odseku 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípade vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

15. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Podľa § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18. Podľa § 396 ods. 3 C.s.p., ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

19. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi (vo veci samej) priznal náhradu trov konania v prvej inštancii v rozsahu 100 %. O trovách odvolacieho konania rozhodol tunajší súd tak, že žalovaný sa podaným odvolaním úspešne domohol zrušenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti (čo do príslušenstva pohľadávky – úroku z omeškania) a jeho vrátenia v tejto časti súdu prvej inštancie, a to bez ohľadu na výsledok ďalšieho konania tunajšieho súdu a jeho konečné rozhodnutie zakladá úspech žalovaného v odvolacom konaní. Preto súd žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z. z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z. z.).